

Het Eendje.

eendje los, en greep een vleugel, en liet dien los en greep den kop; al de kleinen kwamen schreeuwend aangedrongen om te helpen; ze grepen er wild naar, met stevige vingertjes; één dacht, dat het 'em beet, en sloeg er op. Het eendje rukte los, en viel op straat, en wou weg; de kinderen werden kwaad en pakten het weer; maar telkens werden ze weer bang van de griezelige levensgheid van 't beest.

De vogel werd al angstiger en angstiger; de kinderen steeds woester; ze vochten op 't laatst tegen den vogel. En de grooten gooiden de kleinen omver en traptten op hun handen, en de kleinen schreeuwden van pijn, en sloegen met hun vuistjes kwaad tegen de beenen van de grooten. Het was een warrelend hoopje vechtende kinderen; de eend zat er onder; die was niet eens te zien.

„Is 't nou út?” riepen groote menschen, die er niets van begrepen, en ze haalden de hoop uit elkaar. Toen bedaarden de kinderen wat. En daar lag in een hoekje, het eendje; telkens bewoog het even, of het wou gaan zitten; de oogjes gingen aldoor dicht; het bekje bloedde. Op de stoep lagen veeren van het eendje.

„k Zou d'r maar mee naar huis gaan, glui-perds,” zei een man; „waar hoort het?”

„Het is van ons,” zei Aaltje. „Pak an dan,” zei de man, en hij nam het eendje op, om het aan Aaltje te geven. Het eendje bewoog niet eens meer, maar toch was Aaltje er bang voor.

Mietje haalde de stoof, die in 't midden van de straat was geschopt, en liet daar het eendje in stoppen. De man lachte om de stoof tegen de omstanders.

Toen gingen Mietje en de andere drie met de stoof naar huis; een eendje er achter de andere kinderen, die wilden zien, hoe het thuis af zou loopen. Een paar jongetjes liepen elkaar met heel groote oogen te vertellen, hoe zij zich hadden geweerd tegen de eend.

Even later kwam de vrouw-boven over de onderdeur, en riep tegen de overburen, dat het geen uthouden was, met zoo'n huis-houden onder je.

In den kelder gilden de kinderen, en de moeder sloeg ze maar, en zei telkens: „Zijn

eenigste plezier, krenge! Dàr! Hièr! Dàr. Het éénige plezier, dat-ie had!”

VI.

Janus begreep al niet, waarom de kinderen zoo weg kropen. Dáár vond hij 't eendje dood! Hij vloekte en keek z'n vrouw aan. Deze vond het akelig; het speet haar erg, wou ze zeggen; maar eer ze kon, kwam Janus voor haar staan, dreigend, ongewoon-driftig.

„Slang, kat, krenge!” siste hij, „gun je me dan niks, niks? Kan je dan niet eens velen, hè, kan je niet eens velen, dat ik een beessie hou? Mijn éénigste plezier, hè? Hei-je 't weer vermoord, hè, net zooals de hond, slang! En de witte muizen? O, o. . .”

„Allemachtig” viel zij in, d'r héele troost-reden vergetend, „Allemachtig, man, bedaar, bedaar! De kinderen hebben d'r een ongelukkie mee gehad, en ik heb ze d'r al om afgeranseld, hoor.”

Janus activiteit verdween; maar, woedend nog, begon-ie weer:

„Niks, niks, niet zooveel, niet . . . niks”

„Stik er niet in, zeg,” raadde zij. En hij heelemaal mak, kon nog maar klagen: „Zoo'n arm onnoozel. . .”

„Leg nou niet langer te zaniken!” en met een beslist gebaar duwde ze 'm op 'n stoel. En terwijl ze de tafel begon te dekken: „Ga jullie maar zitten.”

Schuw kwamen de kinderen bij de tafel.

Janus, vader, begon: „Als. . .”

„Hou je bakkes! Ze hebben al gehad. Laat ze nou eten,” viel de vrouw onmiddellijk in.

Janus, droevig, schoof z'n bord weg. „Kan niet eten,” mompelde hij.

't Vrouwtje keek em even aan.

En toen, met grooten nadruk:

„Bèn je nou wel goed wijs? Vader van vier kinderen, zal me gaan janken om een dooie eend. Hei-je 't oòit beleefd. 'n Brok in z'n keel d'r van!”

TH. J. THIJSSSEN.

Amsterdam.